

הלוות שפט סימן רט

ביאורים ומוספים

התנור בטיט ואינו מוכן לחירותי, אין חוששים שם יהודה [זהינו כפי שבת הרמ"א שם (ס"א) שהמנוג להקל אף בקדירה, ושלא בעטם שבת הרשות שם שאין להחש שיפחה את התנור ויחתיה, משום שאם יפתחו תיכנס הרוח ויצען התנור ויתקשה הבשר שבתוכו ופסר, שלפי עומו של הרשות הרוי אין להקל בקדירה, משום שלא שירך בה טעם זה, וככפי שביאר במושנ"ב שם (ס"ק יא)]. (25) וכן שבת הרשות לעיל (ס"י רנט ס"ז). ואף על פי שלא נוח להבערה זו, כתוב השעה"צ שם (ס"ק בא) גם גומ' פסיק רישא דלא ניחא ליה אסורה מדרבנן.

(26) וכן שביאר לעיל (ס"י רנט ס"ק נא), שפסיק רישא הוא שיחתת בגחלים ובבירת את הגחלים העליונות וכיבתת את הגחלים התחתונות, וסימן שם, שלצורך שבת יש להקל על ידי אינו יהורי אף שיש מחייבים גם בזאת, ובטעם הדבר כתוב בשעה"צ שם (ס"ק מג), שהרי פסיק רישא דלא ניחא ליה הוא, שאינו אסורה אלא מדרבנן. וראה מה שבתנו במשנ"ב שם (ס"ק צט).

[כלא מלטה]

ואם בקדרה עצמה על הנקלים, שירי עליידי ישנא אל אם אי אפשר בגעון אהורה⁽²⁷⁾, אך שזעיר שחקחה ממש בונח ולא יגען הנקלים⁽²⁸⁾. (27) וכן שבת הרמ"א לעיל (ס"י רנט ס"א), שאם אפשר על ידי אינו יהורי לא יעשה הישאל, וביאר המoshn"b שם (ס"ק נ) שקשה להיוור של יגען את הגחלים בשעת נתילת הקדירה.

(28) ואם בכל זאת התגענו את הגחלים קצת, כתוב הרמ"א (שם) שמאם דבר שאין מתברן הוא, ומותר.

[כלא מלטה]

כדי שייהי אחר-כך יוכל לקסירו ממש כל שום חישש⁽²⁹⁾ וככיו, ואינו קורף וקטום, דסכמה לא אסרו קונה⁽³⁰⁾, ועל הפטגור נגנו העלים קפר אם לא חקק עזין⁽³¹⁾ וככיו, ואחר-כך נומן קדרה עלהיה, שערן⁽³²⁾. וכל זה במקשייל חם קצת⁽³³⁾.

(29) וכן שבת הרמ"א לעיל (ס"י רנט ס"א).

(30) לנען סמיכה בתחילת שבת, כתוב לעיל שם (ס"ק טו) ובביה"ל שם (ס"ה ד"ה סטמך) שנחלקו אחרוניים בדבר, שלדעתי הדוגל מרובה הרוי זה מותר, ולדעת הרעך"א אסור לשעות כן, ולפיכך העמיד הרעך"א (בגהותיו על המג"א ס"י רנט ס"ק יב) דין שהיה והטמנה בקדשו (את דברי הנגנ"א [שהם מקור דברי המשנ"ב] באופן שהתבשיל כבר היה מושחה קודם לכך, ואני אלא מחזיר, שבאותן זה ודאי מותר הדבר).

(31) ובטעם המנוג כתוב לעיל (ס"י רנט ס"ק פא וק). שמאחר שיש מעמידה על גבי התנור, והוא מפסיק בין הקדרה ובין האש, אפשר להחשיב את התנור בגורף וקטום על כל פנים לנען הנחה על גבה קודם שהחשיך התנור.

(32) ובטעם הדבר המפסיק על גבי המעויבה נחשבת כהכר שאינו רוצה בחום מרווח, וכן לא יבא להחותה באש שלמטה כדי להחמס את התנור.

וממשמעות הדברים אלו, כתוב לעיל (ס"י רנט ס"ק פא) שיש להוכיח שעל ידי היכר דבר המפסיק, מותר להגיח את התבשיל אפילו בתחילתה. וראה בהגותות רק'יא [כאן].

(33) ואפלו אין היה סולdot בו, וכך שבת לעיל (ס"י רנט ס"ק כא).

[משנ"ב ס"ק ס]

פתבו קאנחים, דאפלו בקוץ שרגילין לצתת מבית-הכנסת בעוד יום גדור [שעדין לא חשבה ולא הגיע זמן ביז-ה-Smithoth], ואין אסרו לישראל ורק מדורגן מפני שקבצל עליו שבקת⁽³⁵⁾.

(15) אבל מי שקיבל שבת לאחר שהגע מון בין המשמות, כתוב בביה"ל לקמן (ס"ר רשא ס"ב ד"ה מפלג) בשם הפטמי"ג, שהרי הוא בעשה דואיותה של תוספת שבת. [אם גם, דבוריו שם אמרות לדעת רית שאחר השקיעה הראשונה הוא עדין יום, אבל לדעת שאחר השקיעה הראשונה מתחילת זמן בין המשמות, הרי הוא בספק אישור סקליה].

[כלא דמלטה]

ואין אנו עומדים שם הנקעה סביב דפונטיקן⁽³⁶⁾ וככיו, ולפיכך אם נתקשלו במאכל בז-דרומי מפודו יום [קננו בקצי בשולו, ויש אומרים שליש בשול]⁽³⁷⁾, מטר להשתותן אפר-על-פי שאין הפנור קורף ולא קטוטם⁽³⁸⁾.

(16) שאם עשה הטמנה סביב דפונטיהן, כגון שכיסא את הקדרה בבדדים, כתוב הרשות לעיל (ס"י רנט ס"ח) שנחשב הדבר החטינה בדבר המוסיף הבלתי, לאחר שהבגדים מושפטים הבלתי מוחמת האש שתחתייהם.

(17) ובשעת הדחק, כתוב לעיל (ס"י רנט ס"ק לח) שיתוכן שיש להקל שהוא שליש בישול, ולענין דיעבד, כתוב שם (ס"ק מג) שיש להורות שהוא שליש בישול.

(18) הדיינו כדעה השניה שהובאה בשוע"ע לעיל שם (ס"א), ובatab דרמ"א שם שנחגו להקל במוותה.

[כלא דמלטה]

ובשור אם נזתנו חיו⁽³⁹⁾ בקדורה סמוך לתחנה מפשש⁽⁴⁰⁾ [קדונו קדם לשקיית החפה], הרי זה גס-בן מתר⁽⁴¹⁾, אבל צלי ומיניבץק ומניini קטניות ופשתך"א לא מנקני ח⁽⁴²⁾.

(19) וגם אם התחمم והتبשל, כתוב לעיל שם (ס"ק יא) שמותר להחוותה, כיוון שעדיין לא הتبשל כלל.

(20) ובמקרה שבת שם (ס"ק י), שאם נתנו מבעוד יום, אם כן התבשל כמעט קודם השבת, וממילא אסור להחוותה בשעתה.

(21) ובטעם הדבר כתוב הרשות שם (ס"ה א), שמאחר שהו הוא, מסיח את דעתו מלואלו עד למחר, ובודאי היה מוחר לאחר בלילה, חיתו, שהרי יתבשל כל הלילה.

(22) ובטעם הדבר כתוב לעיל (ס"י רנט ס"ק מה), שאר דברים הרויים קלים לתבשל, ושלהוש שמא יבא להחותה בגיןם לא יותר סערות הלילה. וחוסף בביה"ל שם (ס"ח ד"ה עססיית), שאף על פי שמודברי רשי (שבת יט, ב ד"ה האי) ממש מען שאין להוש לבך אלא בעססיות וטורומוסין, אבל שאר דברים דינם כבשר ומוותר להחוותם כשם חיות, מ"מ לדינא אין להקל אלא בשר.

[כלא דמלטה]

אפלו הם בתקלה בשולם גס-בן מתר⁽⁴³⁾. ובתגבור טוב טhit הכל שער⁽⁴⁴⁾ וככיו, דמקער האל עליידי פטיחתו וקיי פסיק ורישא⁽⁴⁵⁾, ואם הקדרה סביב הקדרה, לא רק' ישנא אל הקדרה כי אם אינוי יהודר⁽⁴⁶⁾.

(23) וכן שביאר הרשות לעיל (ס"י רנט ס"א), שמאחר החתיכה החיה הרי הוא מסיח את דעתו מכל הקדרה, ולא יבא להחותה בגחלים. ובטעם הדבר כתוב לעיל (ס"י רנט ס"ק יד), שמאחר שתותם

ל

חלכות שבת סימן רנט

קמו שנטקהאר לעיל סוף סיון רגנו. (ושאר דניין חזרה בשבת, עין לאפקון סיון שיח):

נאר היטב

כללא דמלטיא: בזונן קהה אין לנו שום ספקנה כיון שפוגלה מלעללה, אך כדברי צורך שלא תקח אקורה נזעמת בתקלים ואיך הויל שההיא, ובכבר שורר אידיעת לנוינו מכך שפה מפלס או שפה בשלם מכבר לדם שחחה, ובבקבוק ועוגה וופשטיין¹⁹ לא פהני כי ובעינן שיבתבש קמבד' קדם שבקת. בקבוקנו טעם בטיטיס כלב שרי. ואם יש בו חקלים לוחשות אין לך חתחו כ"א ע"ז, ואם האקלילים פכב קגורה לא בח' כישנאיל קגרה כ"א, ואם קגרה יעוקותת על הקקלילים שר' מס' י"א בענין אחר, והו' לדיל' שבת. ולבסוף פבישל אסאל גאנזן לונגען דרבנן שר' אפלון גאנזן בקר, וועל הפניו נגנו מהר אל מא לא הסק צדין.

ביברבושלן: נון אפלו גאנזן לונגען דרבנן ואידי נוונן קגרה זילט, שר' ע"ז אפלון גאנזן. בביברבושלן נון אפלו גאנזן שפוקס סטרן אפלון מלכטה, כ"א ע"ז לדם שחחן.

אשנה ברורה

וְיִגְאָזֵן יְהוּדִי אָסָר. הַסְּמִימָה, וְאֶפְלֹו בְּלָא מַרְוחַ בְּטִיט,
 (א) דַּהֲאָמָר בְּכֻבְשׁוֹ מִשְׁעָלִי-זָה, וְקַלְ-שָׁפָן דָּאָסָר לוֹמֶר
 מַרְחָמָם קְסִמְתִּיכָּה בְּטִיט, (ב) דִּישׁ בְּזָה מִשְׁמָם קְלָאָכָת מַפְרָח וְאָסָר
 בְּכַפְלָו (כ) נְהָה סְטוּם הַפְנִיר מַקְסָם. גַּלְעָנָן דַּעֲכָב אָסָר סְסָמָם
 אַנְיָנוּהָדִי הַפְנִיר אָזְן לְאָסָר הַפְּכָשִׁיל, דָלָא אָהִי מַעֲשִׂיו כְּלָל
 ה, דְּקַלְאוֹ כְּבִי קִיה מַתְבָּשֵׁל לְבָסָוף. תַּחַבו (כט) קַאֲפָרְנוּם,
 אֲפָלוֹ בְּקַיְין שְׁגָלְגִּילִי לְצַאת מִבְּיַת-הַקָּנֵסָת קָעוֹד יוֹם גְּדוֹלָה
 אַשְׁדָּרוֹן לְאַחֲשָׁה וְלֹא הָגִיעַ זָמָן בְּינָה-הַשְּׁמַחוֹת, אַיִן אָסָרָו
 שְׁרָאֵל רַק מִזְרָבֵן מִפְנֵי שְׁקָבֵל עַלְיוֹ שְׁבָתָה⁽¹⁵⁾, אֲפָלוֹ כְּבִי ישׁ לְזַהָר
 לְזַהָר אוֹלָא אַנְיָנוּהָדִי לְסַתֵּם הַפְנִיר, דִּיבָּא לְוֹמֶר לוֹ גַם בְּחַרְבָּה
 יְוִיזָּחִים מִבְּיַת-הַקָּנֵסָת פָּמוֹד לְחַשְׁבָּה, וְעַד שִׁיטָּל גְּדוֹי וַיְקַדֵּשׁ
 וַיָּמֶר לְאַיְגָנוּהָדִי אָזָרָת הַמְּנִיר הַבָּה לִילָּה מִשְׁ:

בגנון, וכך ייש להחמיר הילא דאפשר: (כג) דיש לספק. הינו אפלו אם איינו יודע שכן הוא, יש לו לחש לנו מסקנה (מחה"ש): (כד) אסור לסחים התנור וכו'. דעל-ידי סתיית פפי, ואפלו בלא טיחה בטיט, מוציא חם ומתקפל במרקחה, ואסורי (כג) אפלו אם הפנור קרווי וקטום מן תחולמים. ואם הפנור איינו קרווי וקטום מן תחולמים, אסור לישנא לאסחים אף אם הקדרות בקר מבלשות כל-צרכן מבעוד יום. (כג) דבלילה מספק עדין לא נתפקידו תחולמים ולוחשותה הן ויש השם כבורי על-ידי סתייתה: (כח) שגורם בשול. ואפלו בדיעבד אסור הנטישיל קידר מבלשות בשבת. ענן לאקון בסיטין שיח סעיף א': (כד) והוא שלא גאנץ עדין למאלל בירדויאני רומאי סימן קב. עשר. ברביגדי אינו לאסחים בונה (כג) בדיעבד: (כו) ואפלו על-

בג' יברא כל עורי הענינים של שהייה והטמונת בזאנו. ממן-אברהם ותוספת-שם ושייר אחוניג'ם

הוזי ולא על-ידי ישראל, דמבעיר הארץ על-ידי פחדתו והיו פסנישא²⁵. ואם תחלהם סכוב הקדרה, לא יקח ישראל קדרה כי אם נוניה-הוּהוּה²⁶. אך נקדמה עומדת על הפלחים, שרי על-ידי ישראל מ-א-אפשר בענין אחר²⁷, אך שער שיקחה מהשכחה ולא יעצז לשלוחם²⁸. והרא הדין ביליל-שבט בשלוחם הקדרה מן המנור כס-בן רידיך לזרה בכל זה, ועל-פון נזהרים סמוך להשכה שלושה-הוּה קדרה מבשלה ליליל-שבט בפנור, לפקון אמת קום השבת מן קаш ברי יתנייה אחר-כך כל-הסינו משם ביל שום קחש-שע²⁹. ומperf' לתנייה שבת פבשל חם שנטפ旃ל קל-צרכו סמוך לטעור על קלובנו וללו, אפללו הסק המנור ואינו רורך וקטטם, דמייקה לא אסרו בזוח³⁰.

כללא דמלטה: בזמנן היה שאנו מתייחסים לักษיות בחרוץ הפתוח במלתא ואין לנו רק די שפה ולא הפטמה שבסביבה דגנטומית⁽¹⁶⁾, אם כן אין לנו אלא קבוצת מילים, גיון שנגנבה לא מקרי הפטמה, כמו הקבוצה עלי הפלטים, גיון שנקנה לא מקרי הפטמה, כמו שפטם וב' א' פיטן ונג סוף ענף א' ב'ה'ה. וכך נראה אם נחשלו כפמאכלן גנדראופאי מבעוד יום זהינו בחשי בשולו, ויש אוקרים שליש בשלהי⁽¹⁷⁾, מפרק להשהותן אפר-על-ידי שאין הפתור גורף ולא רק שקיעת הפתחה. בקשר אם נזמיןנו⁽¹⁸⁾ גנדראס מזמן להשכה מהPsi⁽²⁰⁾ נהנו קומטננטו⁽¹⁹⁾.

שער הארץ

הכביר הוא רוג פסלי ישראלי לא נחלה ל-**(ב)** פירמידם: **(כ)** אינוי דוקה ללה שהחדר הקבר שפיטה על-איינו גראניט בגדלים לוזנאות, דקעם עקר וצאנין בט"י סיפון סעיר-הגן: **(ד)** אינוי דוקה ללה שהחדר הקבר שפיטה על-איינו גראניט בגדלים לוזנאות, דקעם עקר

הברנום: 1. מילוי של ברום או גזב בזאפרה בין גזב עם גזב 2. מילוי גזב המומן אשבע מלון או גזב-הטבותו הנקודות נספנות

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן רַם

כיאורים ומוספים

לצotta ל' למתחילה. עד כתוב שם, שיתוק שאפילו אם נון הנכרי את המים לאחר שהותק החנור, מותר להינות מהם.

(43) וכמו שכותב השו"ע לעיל (ס"י רנד ס"ט), שאסור להשות מים בתנור בשbeta.

(44) וכשהתחמו המים בשיעור זה מותר להשותם, שהוא כמו שיעור ימאכל בן דרостиיר' השעריך הרומי לעיל (ס"י רנד ס"א) בתבשיל, והוא הדיןlein למים חמימים, כמו שכותב בשעה"ע לעיל (ס"י רנד ס"ק מה). וראה מה שכותבו לעיל (בחעה' 17).

[כללא ומולתה]

וכמו שכתבתי בסוף סימן רנד, עין ש⁽⁴⁵⁾. אסור לך לך בשתת קורה עם מאכל חם בקרים וכתות אם הוא פחה לתחלת הפתמהה⁽⁴⁶⁾, אבל קורה מקרין⁽⁴⁷⁾ וכן, אבל אם פזה לךורה אפתה מפרק לך לך פחה⁽⁴⁸⁾.

(45) בשעה"ע שם (ס"ק מט).

(46) וכמו שכותב השו"ע לעיל (ס"י רנד ס"א), שאין טומנים בשbeta אפילו בדבר שאין מוסיף הכל. ובטעם הדבר כתוב המשניב שם (ס"ק א), שיש לווש שמא באותה שעיה שבא להטמיא את קידורתו ימצענה שהוא צוננת, ויבא להרתויה.

(47) וכמו שכותב השו"ע לעיל (שם ס"ד).

(48) וכמו שכותב השו"ע לעיל (שם ס"ה). ובמשניב שם (ס"ק כח) הוסיף, שגם אם חור ויריה את התבשיל לקדרה הראשונה שהיה בו, מותר להטמיאנה.

סימן רם דיני הקנסת שbeta

[משניב ס"ק א]

והמקנה מקובל עליה שבר, ושיינו קוקייה איןנו גענש עלייה⁽¹⁾. וקאו יש לזרק שלא בוא על-ידי מזות קרחיצה לאף שחלול שbeta⁽²⁾.

(1) ולענין הטבילה בערב שבת, לא הזכיר כאן מוה כלום, אבל לפמן (ס"י תקנא ס"ק צה) לענין ערב שבת חזון, כתוב שהרגיל לטבול כל ערב שבת, מותר גם בערב שבת חזון אך לא בחמין, כמובן בשעה"ע שם (ס"ק צה).

ולאחר הטבילה, כתוב הייסוד ושורש העבודה (שער העליין פ"א) שירוחין פבי וידי בחמין. וראה בשורת שבת הלוי (חיז' סי' לג) בענין הרוחיצה לאחר הטבילה.

ושוטוביל במים חמימים, דעת הגראיינ' קרליץ (חו"ט שני ח"א פ"ה ס"ק א) שיעצא בויה ידי חותת רוחיצה גופו בחמין.

והסדר שבו ייכן את עצמו לשbeta, כתוב הפמ"ג (א"א בהקדמה לסימן) בשם השליח, שקורות יקצתן את ציפרינו ואח"כ יטבול המשך בעמוד הבא

[כללא ומולטה]

אבל בתבשיל קר לגמרי, אפילו קדם שהפק אסור אפילו לסמך⁽³⁴⁾ וכיו, ריש בז' חיש בשול⁽³⁵⁾. ולצורך חוליה שאין בו סכנה או לצורך קפוץ שאין לו מה לאכל, מפרק לחופש על-ידי אינז'הויי אפילו בטורף הפטגורה⁽³⁶⁾.

(34) הינו מודרבנן, וכמו שכותב לעיל (ס"י רנד ס"ק ק) על פי הגמרא (ביבה לד, א) שהנותן מים לקדרה קודם שהוסקה האש, פטור אבל אסור.

(35) כתוב המשניב שם (ס"ק עט) שכונת הנכרי בהיסק התנור היא כדי לחמס את הבית, ולא כדי לחמס את התבשיל, ושבות של אמרה לעכרים' שהיא שבות לא מעשה, מותרת בשאיתו מתכין, גם באופן של 'פסיק רשא'.

(36) וכמו שכותב השו"ע לקמן (ס"י שכח סי"ז), שהורתה אמרה לנכרי לזרק חוליה שאין בו סכנה אפילו במלאה דאוריתא, והרומי'א שם הוסיף שגם צרכי קטן נחשבים כזרכי חוליה שאין בו סכנה.

[כללא ומולטה]

דבקבר רב ששמצטבן קומא לן זאין בשול אחר בשול⁽³⁷⁾ וכו', דינם כתבשיל שיט בו רطب ונמצטבן לאקיורי דשין בכם בשול⁽³⁸⁾. ולטן זברקה על קוקירה האקבוע בטמאר, דין קומו על הטמאר ובטורף קאקלץ'יז⁽³⁹⁾. וקצת לזרק הרים שבקוקירה היהיא קפוץ עם משקין, פישיטה דאסורו⁽⁴⁰⁾.

(37) וכמו שכותב השו"ע לקמן (ס"י שיח ט"ז).

(38) ובמו שכותב הרומי'א לקמן (ס"י שיח סי"ז), וכן חותאו בדוריו לעיל (ס"י רנד ס"ד) ובמשניב שם (ס"ק כה). ובטעם הדבר כתוב לפמן (ס"י שיח ס"ק צא), שמי'ם הפירות משתבחים על ידי הבישול.

(39) וכמו שהתבאר לעיל (ס"י רנד ס"ק פא), שליתן על האקלין דין בנתינה על גבי התנור.

(40) וכמו שכותב השו"ע לפמן (ס"י שיח סי"ג), שאסור הדבר מושם בישול. ואם כויל טמן בתוכו, כתוב במשניב לעיל (ס"י רנד ס"ק ב) דרך הטמאה היא, וגם אם המים חמימים איןיהם יכולם להביא את המשקה הצונן לידי יד סולחת, מי'ם אסור הדבר.

[כללא ומולטה]

ישראל אסור לתוך מים לתוך קוקירה היהיא בשbeta אפילו קדם שהפק⁽⁴¹⁾, אך אם נתגנום קאנז'הויי קדם שהפק שרי להנחות מהטם⁽⁴²⁾ וכו', לתוך מים מיסס⁽⁴³⁾ לתוך קוקירה היהיא קשפק און, אלא- אם כן שייכלו להתחפש בחצי חם מקבעוד יוס⁽⁴⁴⁾.

(41) ומוקור הדין, כתוב בשעה"ע לעיל (ס"י רנד ס"ק קח) שהוא על פי הגמ' (ביבה לד, א), וראה לעיל (הע' 34).

(42) אמנים לעיל (ס"י רנד ס"ק ק) כתוב, שקורות שהוסק מותר גם

